

Kampen med Dragen

Friderich Schmidt (1771-1840)

Efter Friedrich Schillers

Der Kampf mit dem Drachen (1798)

Hvi løbe Folk? Hvi stimle de
Ad lange Gader støiende?
Mon Rhodus er et Rov for Flammen?
Man rotter sig i Storm tilsammen.
Blandt tætte Hob jeg øine kan
Paa stolten Hest en Riddersmand,
Og bag ham — Gud i Naade styre!
Man slæber frem et stort Uhyre;
En Drage synes det; med Gru
Man seer den vide Gab opspile,
Og Alles Blik' forbauset nu
Paa Helten, nu paa Dragen hvile.

Og tusind Stemmer skringe nu:
Det er den Lindorm, kom og skue!
Som Hjord og Hyrder ødelagde,
Det er den Helt, som ham ombragte.
Saa Mange droge før hans Tid,
At vove denne grumme Strid,
Men Ingen af dem saae Man mere;
Den djærve Ridder bør man ære.
Nu Toget gaaer til det Palads,
Hvor Sanct Johannes Ridderorden
Har, for at raadslaae, taget Plads,
Og i en Hast er samlet vorden.

Korsridderen ydmygelig
Til ædle Mester nærmer sig;
Bag trænger Folket frem og skriger,
Dets Raab til høie Rækværk stiger.
Hiin Ordet ta'er og melder saa:
»Min Ridderpligt jeg vared' paa,
Jeg med min egen Haand nedlagde
Den Orm, som hele Landet plagte.
For Vandreren er Veien fri,
Og Hyrden tryg i Marken hviler,
Hver Pillegrim ad Klippens Sti
Glad hen til Naadens Billed iler.«

Dog Fyrsten ham betragter vred,
Og siger saa: »Som Helt Du stred,
Mod er det, som en Ridder pryder,
Og Roes for Heltedaad Du nyder.
Dog — nævn den første Lov for den,
Som staaer blandt Christi Riddersmænd,
Hvis Bryst med helligt Kors er tegnet?«
Enhver i hele Kredsen blegned'.
Da svarer han med Værdighed,
Idet han rødmende sig bøier:
»Den første Lov er Lydighed,
Den ene til slig Rang ophøier.«

»Og denne Pligt, min Søn!« — saa lød
Hans Mesters Ord, — »Du dristigt brød;
Den Kamp, som Lovene forbøde,
Med frække Mod Du gik imøde!« —
»Døm, Herre! naar Du alting veed;« —
Han svarer med Frimodighed, —
»Jeg Lovens Bud og Mening vilde,
Saa var min Hensigt, tro opfylde.
Ei gik jeg mod Uhyret hen
Til Kamp, uoverlagt, i Blinde,
Ved udtænkt List, og kunstigen
Forsøgte jeg at Seier vinde.«

»Fem af vor Orden havde alt, —
En Hæder for vor Tro de faldt, —
Som ædle Kjækheds Offre fægtet,
Da Du vor Orden Kampen nægted'.
Dog naged' i min Hjerterod
Vild Harme og kamplystent Mod;
Ja, selv i stille Nat jeg drømte,
At jeg i Kamp min Kraft udtømte;
Og naar opvakt af Søvnens Arm
Jeg hørte Ry om ny Ulykke,
Da kogte Blodet i min Barm,
Strax blev bestemt et Vovestykke.«

»Hvad pryder herligt Ynglingen?
Hvad tænkte jeg, ophøier Mænd?
Hvad virked' hine tappre Helte,
Om hvilke vore Sange melde,
Hvem blinde Hedenold ansaae
Værd' Guders Roes og Glands at naae?
De voved' mange Eventyrer,
Og rendsed' Jorden fra Uhyrer,
Gik Løvens vilde Raseri,
Og Minotaurer selv imøde,
For de Forfulgte at befrie,
Ei frygtsomme for selv at bløde.«

»Er ikkun Saracenen værd
At falde for en Christens Sværd?
Bekriger han kun Kjætterlære?
Han sendtes Jordens Trøst at være.
Fra hver en Nød og hver en Harm
Forløse maa hans stærke Arm;
Dog Sindighed hans Mod maa læmpe,
Og Klogskab maa med Styrke kjæmpe.
Saa talte jeg og ene gik
At Dyrets Smuthul faae udgrundet,
Da en Indskydelse jeg fik
Og raabte fro: 'Det er udfundet!'«

»Og gik til Dig og talte saa:
‘Til Hjemmet staaer nu min Attraa!’
Du, Herre, da mit Ønske føied.
Med Held blev Havet gjennempløiet.
Knap paa min Fædrekyst jeg stod,
Før ved en Kunstners Haand jeg lod
Et Dragebilled sammenføie,
Der kjendte Træk afbilded nøie.
De korte Fødder Vægten bar
Af lange Krop, som laae opdynget;
Af skjælfuld Pantserskjorte var
Den frygtelige Ryg omslynget.«

»Den lange Hals fremragede,
Og fælt som Helvedportene,
Som gridskt sit Rov det gribe vilde
Det aabne Svælg sig vidt udspilde.
Fra sorte Gab det øine lod
En Rad af hvasse Tænders Braad;
Som Sværdets Aad sig Tungen endte;
De vilde Øine Lyn udsendte.
I Slangebugter krummed' sig
Uhyrets lange Ryg, der svinged
De svære Knuder frygtelig,
Som det om Mand og Hest sig slynged.«

»Jeg nøie alt afbilde lod,
I rædsom Skikkelse det stod,
Halv Orm, halv Fiirbeen og halv Drage,
Frembragt i Sumpers giftig' Lage.
Da Billedet fuldenddet var,
Jeg valgte mig et Hundepar,
Stærkt, raskt, bekjendt med Jagtens Love,
Vant med Uroxen Dyst at vove.
Dem lod jeg gribe Ormen an,
Ophidsed' dem til heftig Vrede,
At fatte ben med skarpe Tand,
Og veed med Stemmen dem at lede.«

»Og der hvor Bugens bløde Skind
Lod skarpe Bid bedst trænge ind;
Didhen jeg deres Angreb vender,
At hugge ind med skarpe Tænder.
Jeg selv, med Vaaben rustet ud,
Mig svinger paa en Ganger prud,
Som var af ædlest Race stammet,
Og da jeg har dens Mod opflammet,
Gaaer det mod Dragen i Galop;
Jeg hugger ind med hvasse Spore,
Og svinger Spydet mod dens Krop,
Som vilde jeg den gjennembore.«

»Om Hesten sig end kaster ræd,
Og fnyser under Skum og Sved,
Og mine Hunde ængstligt pibe,
Jeg hviler ei før de angribe.
Saa øved jeg dem i en Tid
Af tre Nymaaner med stor Flid,
Og da de alting ret monn' fatte,
Jeg strax paa Skibene dem satte;
Den tredie Morgen nu det er
Fra den Tid, jeg kom her tilbage,
Og før mit Værk jeg fuldendt seer,
Knap trætte Krop kan Hvile smage.«

»Thi bittert naged' det min Sjæl
At høre Landets ny Uheld.
Nys fandt man Hyrder sønderrevne,
Som hen til Sumpen vare drevne;
Strax jeg beslutter dristig Daad,
Kun af mit Hjerte tog jeg Raad;
Jeg mine Svende underretter,
Og paa tilvante Hest mig sætter;
Og med det ædle Hundepar,
Paa skjulte Veje, ved min Side,
Hvor til min Daad ei Vidne var,
Jeg monne mod Uhyret ride.«

»Du, Herre! kjender vistnok vel
Kapellet hist paa højen Fjeld,
Der fra hver Øens Kant sig viser;
Sin Mesters djærve Aand det priser.
Det synes lidet, fattigt, slet,
Dog et Vidunder eier det:
Guds Moder med sit Barn det pryder,
Hvem de tre Konger Offer yder.
Ad tredsindstve Trin man gaaer,
Før at man naaer dets steile Tinde,
Dog den, der svimlende den naaer,
Han qvæges ved sin Frelsers Minde.«

»Dybt i det Fjæld, hvor Templet staaer,
En Grotte man i Sigte faaer,
Som nære Sump med Dug besprænger,
Hvor end ei Himlens Straale trænger.
Her boede Ormen, her den laa,
Og Dag og Nat sit Rov udsaae.
Som Helveddragen saaes den lure
Ved Foden af Gudshusets Mure.
Kom da en Pillegrim derhen,
Og paa usalig Vei sig voved',
Strax foer da frem Forræderen,
Og styrtede sig gridsk paa Rovet.«

»Nu vandrer jeg ad Klippens Vei,
For Christusbarnet knæler jeg,
Og før den haarde Kamp begynder
Jeg rensede min Sjæl fra Synder.
Ved Altret jeg omgjorder mig
Med blanke Vaaben stadselig;
I høire Haand mit Glavind blinker;
Saa gaaer jeg did, hvor Kampen vinker.
Tilbage blier min Tjenertrop,
Med hvem tilsidst jeg alt aftaler;
Og svinger mig paa Hesten op,
Og i Guds Haand min Sjæl befaler.«

»Knap seer jeg mig i kjendte Egn,
Før mine Hunde give Tegn;
Og Hesten ræd i Veiret stiger,
Og fnyser og til Siden viger;
Thi nærved ligger i en Fold,
Den giftige og fjendske Troid,
Og qvæger sig i Solens Varme.
De flinke Hunde mod den larme;
Dog pilesnart de vendte om,
Da fæle Gab imod dem griinte,
Og giftigt Pust fra Svælget kom,
De, som Schakalen, frygtsom hvinte.«

»Dog deres Mod jeg vækker snart;
De falde an i heftig Fart,
Imedens jeg mod Dyrets Lænder
Med vældig Kraft mit Spyd udsender.
Dog kraftløst, som den tynde Stav,
Det springer fra Skjælpandsret af;
Og før jeg kan mit Kast gientage,
Da vælter sig min Hest tilbage,
For Basiliskens Øines Lyn,
Og Pustet af dens giftig Aande,
Og gjør et Spring ved dette Syn,
Og skrækkelig var da min Vaande.«

»Jeg med et Spring fra Hesten var,
Og blottet Sværd i Haanden taer;
Dog alle Hug forgjæves suse,
De Klippepanseret ei knuse.
Alt Dragen har med Halens Magt
Mig rasende til Jorden strakt,
Alt vil dens aabne Svælg mig sluge,
Dens vilde Tænder mod mig hugge,
Da mine Hunde glubende
Mod Dyrets Bug med hvasse Tænder
Anfalde, saa det hylende
Af en uhyre Smerte brænder.«

»Og før fra deres Bid det sig
Løsriver, raskt jeg hæver mig,
Min Fjendes Svaghed eftersporer,
Og Sværdet ind i Brystet borer
Til Hjaltet saa det skjultes plat.
Det sorte Blod udvælder brat,
Han synker. Af hans Vægt nedtyngt,
Jeg laa af svære Krop omslynget;
Strax Sind og Sandser mig forgaae,
Og da jeg atter skuer Dagen,
Jeg mine Svende om mig saae,
Og i sit Blod død ligger Dragen.«

Det længe dulgte Bifalds Røst
Lød frit fra hver Tilhørers Bryst,
Da Ridderen nu endte Talen,
Den tifold stærkt gjenglød i Salen,
Mod høien Loft et blandet Skrig
Af tusind Stemmer hæver sig,
Selv Ordrens Brødre højt begjære
En Laurbærkrands til Heltens Ære;
Og Folket vil taknemmelig
Ham i Triumph til Staden føre,
Da Fyrstens Pande rynker sig,
Og stræng han fordrer agtsomt Øre.

»En Drage herjede vort Land,
Du slog den kjækt,« — saa talte han, —
»En Gud er Du blandt Folket vorden,
En Fjende er Du af vor Orden;
Og i Dit Bryst Du næret har
En værre Orm, end Dragen var.
Den Slange, som vor Sjæl forgifter,
Som Tvedragt og Ulykke stifter,
Det er Gjenstridighedens Aand,
Der fræk modsætter sig al Orden;
Og bryder Lovens stærke Baand,
Den er det, som forstyrrer Jorden.«

»Mod er og Mammelukkens Dyd,
Men Ydmyghed en Christens Pryd,
Thi hvor vor Frelser evig hædret
Til Tjeners Ringhed sig fornødred',
Der Fædrene har Grunden lagt
Til denne Ordens Broderpagt,
For tungest Pligt at iagttage,
Og Egenvillie forsage.
Dig jordisk Roes var mere kjær,
Thi vend Dig bort fra mine Blikke,
Hvo Herrens Aag ei taalig bær',
Er ikke værdig Korsets Smykke!«

Vildt lyder Hobens Larm og Skrig,
Saa Huset ryster frygtelig.
Om Naade bad den hele Orden,
Dog — taus seer Ynglingen til Jorden,
Taus lægger han sit Klædebon
Og kysser strænge Mesters Haand,
Og gaaer. Hiins Blikke ham ledsage;
Da kalder han ham mildt tilbage,
Og taler saa: »Omfavn mig, Søn!
Den største Kamp Du nu har fægtet.
Tag dette Kors; det er en Løn
For Ydmyghed, som sig fornægted'.«